

mere, at Landkommunerne har bymæssig Bebyggelse, og de maa nu i næsten alle Tilfælde hjælpe sig med de manglende Bestemmelser, der findes i Loven af 21. Juni 1867 om Bestyrelsen af Vejvæsenet samt i Loven af 19. April 1907 om Forandringer i Loven af 28. Maj 1880 om Vands Afledning og Benyttelse. Vi har en Lov af 28. Marts 1909 om Anlæg og Overtagelse af Gader og Veje i Gentofte Kommune under Københavns Amt, og denne Lov, som findes optrykt som Bilag til Lovforslaget, bestemmer, at „ved en af Gentofte Sogneraad affattet Vedtægt kan der med Amtsraadets Samtykke fastsættes særegne, for Gentofte Kommune gældende Regler om Anlæg af nye Gader eller Veje ved Kommunens Foranstaltning, om private Gaders eller Vejers Overtagelse af Kommunen, om Udgifterne ved de saaledes overtagne Gaders eller Vejers første Istandsættelse samt om Anlægget af nye og Vedligeholdelse af bestaaende private Gader eller Veje, alt i Lighed med Bestemmelserne i Lov indeholdende nogle Forskrifter om Gader, Veje og Vandløb i København af 14. December 1857“. Denne Lov af 26. Marts 1909 har vist sig at være overordentlig betydningsfuld for Gentofte Kommune, og nu foreligger der for Ministeriet Krav fra en Del andre Kommuner om lignende Lovbestemmelser for disse Kommuners Vedkommende. Det er dette Krav, som foreslaas imødekommet i det nu fremsatte Lovforslag.

Lovforslaget har kun een Paragraf, i hvilken det hedder: „I Landkommuner med bymæssig Bebyggelse kan der ved en af vedkommende Sogneraad eller Landdistriktsbestyrelse affattet Vedtægt med Amtsraadets Samtykke fastsættes Regler om Anlæg af nye Gader eller Veje ved Kommunens Foranstaltning, herunder Ekspropriation af Grund til disse, om private Gaders eller Vejers Overtagelse af Kommunen, om Udgifterne ved de saaledes overtagne Gaders eller Vejers første Istandsættelse samt om Anlægget af nye og Vedligeholdelse og Belysning af bestaaende private Gader eller Veje.“ Da man her i Rigsdagen behandlede den Lov, der nu er gældende for Gentofte Kommune, var der Tale om at udvide den til ogsaa at gælde for andre Kommuner, men da der paa det Tidspunkt ikke var fremsat Krav derom, mente man ikke, at man burde gaa til at gøre Loven generel. Nu foreligger saadanne Krav, og jeg anbefaler Lovforslaget, som det her foreligger, til det høje Tings Velvillie.

Endelig skal jeg tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om*

statsanerkendte Sygeplejersker. Lovforslaget er i det væsentlige enslydende med det Lovforslag, der blev behandlet i Samlingen 1921—22. Det gaar ud paa at give Sygeplejersker med en vis Uddannelse Statsanerkendelse. For at opnaa dette skal Sygeplejersken have en nærmere fastsat Uddannelse. Bestemmelserne herom findes i § 2, hvor det hedder, at hun skal være „fundet egnet til Sygeplejegering, og at hun paa Hospitaler eller andre lignende Institutioner, der er godkendt af Sundhedsstyrelsen som Uddannelsessteder, har gennemgaaet en 3-aarig Uddannelse i Sygeplejegering og derved opnaaet fyldestgørende Dygtighed som Sygeplejerske og Kendskab til Sygeplejens Teori“. De nærmere Regler fastsættes af Indenrigsministeren. I § 3 bestemmes det, at Sundhedsstyrelsen fører en Fortegnelse over alle statsanerkendte Sygeplejersker, og at de nærmere Regler herom fastsættes af Indenrigsministeriet. Sygeplejerskerne bliver underkastet Sundhedsstyrelsens Kontrol. I § 6 bestemmes det: „Enhver, der ved denne Lovs Ikrafttræden er i Virksomhed som Sygeplejerske, kan — uanset Reglerne i § 2 — erholde Bevis som statsanerkendt Sygeplejerske, naar hun inden 1 Aar efter Lovens Ikrafttræden indgiver Ansøgning derom til Sundhedsstyrelsen, og denne paa Grundlag af Attester om hendes Uddannelse og praktiske Tjeneste som Sygeplejerske skønner, at der bør meddeles hende saadant Bevis.“ Det vil altsaa sige, at de Sygeplejersker, der nu praktiserer som Sygeplejersker, men ikke har faaet den i § 2 bestemte 3-aarige Uddannelse, alligevel kan faa Statsanerkendelse, naar deres Forhold taler derfor. Efter § 7 skal der ansættes en Inspektrice ved Sygeplejevæsenet; hun skal ansættes under Sundhedsstyrelsen. Det skal være en statsanerkendt Sygeplejerske, der ansættes som Inspektrice. Hun skal tilkaldes af Sundhedsstyrelsen ved Behandling af de under Loven hørende Sygeplejesager. Hendes Virksomhed bestemmes i øvrigt nærmere ved en af Indenrigsministeriet udfærdiget Instruks, og Honoraret for hendes Arbejde skal fastsættes paa Finansloven. Det bestemmes, at Loven skal træde i Kraft den 1. Oktober 1925.

Lovforslaget er meget stærkt anbefalet af Dansk Sygeplejerraad, der omfatter de allerfleste Sygeplejersker her i Landet. Det er dem meget om at gøre at faa vedtaget dette Lovforslag, hvorefter de faar Statsanerkendelse. Den danske Sygeplejeuddannelse er i de senere Aar blevet mere og mere omfattende, og jeg tør sige, at sammenlignet